

KRATEK PREGLED UREDNIKOVANJA *GLASNIKA SED* 2011–2015Tatjana Vokić Vojković (glavna urednica *Glasnika SED* 2011–2015)

Obdobja urednikovanja *Glasnika SED* (2011–2015) se spominjam z veliko mero hvaležnosti za vse izjemne prilike, ki jih tovrstno delo ponuja: sprotne seznanjenosti z aktualnimi dogajanjem v etnološki in kulturnoantropološki vedi, poglobljanja v metodološka, terminološka in vsebinska vprašanja stroke, krepitev in navezovanje novih stikov s kolegicami in kolegi iz stroke in sorodnih ved.

S katerimi ključnimi besedami bi lahko na kratko povzela uredniške smernice, ki smo jih z našo takratno uredniško politiko na novo uvedli, obudili ali poskušali le nekoliko bolj poudariti? 1. *Interdisciplinarnost*. Širok krog sodelujočih avtorjev je v svojih prispevkih osvetlil obstoječo raznovrstnost teoretskih in aplikativnih razsežnosti etnoloških vsebin ne samo v stroki, temveč tudi v drugih vedah. 2. *Tematski sklopi*. Po osmih letih je *Glasnik SED* vnovič ponudil prostor za objavo obsežnejših tematskih sklopov člankov v razdelkih Razglabljanja in Slovenci zunaj meja Republike

Slovenije. 3. *Tematski razdelki*. Sledeč aktualnemu razvoju stroke smo na novo uvedli razdelka Projekti in Etnologija v vzgoji in izobraževanju ter obudili Muzeološke strani in Konservatorske strani. 4. *Širjenje dostopnosti Glasnika SED*. Z uspešnimi vpisi revije v tri nove mednarodne bibliografske baze (Ebsco, ProQuest in Scopus – kategorija Muzelogija) in na slovenskem portalu SIstory smo skušali zadostiti vedno bolj naraščajočim zahtevam po (prosti) elektronski dostopnosti znanstvenih in strokovnih revij.

Vsakokratna izdaja nove številke *Glasnika SED* je bila svojevrsten časovni in organizacijski izziv usklajevanja različnih faz uredniškega procesa, pogosto pogojenega s spremenljivimi notranjimi in zunanjimi okoliščinami. Skupaj z uredniškim odborom in strokovnimi sodelavci smo vsa štiri leta združevali prizadevanja za čim višjo strokovno in znanstveno kakovost, referenčnost in branost *Glasnika SED*.

HVALEŽEN PREDHODNIKOM IN GLAVNI UREDNICI
Bojan Knific (odgovorni urednik *Glasnika SED* 2011–2015)

Kot odgovorni urednik sem se uredništvu *Glasnika SED* pridružil leta 2011, ko je vlogo glavne urednice prevzela Tatjana Vokić Vojković. Na tem mestu je pošteno zapisati, da je glavna urednica nosila večino bremen, povezanih z urejanjem besedil, stiki z recenzenti in pisci prispevkov ter z vsem drugim, kar je potrebno, da *Glasnik* izide. Delo sva prevzela od utečene ekipe, ki jo je kot glavna urednica vodila Irena Destovnik – pomagala je pri uvajanju nove ekipe in nekaj naslednjih števil ostala tudi lektorica.

Veliko večino stvari smo urejali z dopisovanjem po elektronski pošti, sam pa sem pogrešal več osebnih stikov s člani uredniškega odbora, kjer bi kovali vizijo razvoja revije in reševali drobne zaplete, do katerih prihaja pri vsakem uredniškem delu. A resnici na ljubo mi je zaradi številnih obveznosti na Javnem skladu Republike Slovenije za kulturne dejavnosti, kjer sem bil takrat svetovalec za folklorno dejavnost ter urednik *Folklornika* in več drugih publikacij, močno ustrezalo, da je *Glasnik SED* redno izhajal tudi brez sestankovanj.

V letu, preden sem prevzel mesto odgovornega urednika, je bilo v *Glasniku SED* postavljeno vprašanje o znanstvenosti objavljenih prispevkov – o približevanju *Glasnika SED* rume-

nemu tisku. Vsaj ob enem od člankov z oznako 1.01 (izvirni znanstveni članek), ki sem ga leta 2009 bral v *Glasniku SED*, sem se o tem tudi sam spraševal. Menil sem, da so uredniki in recenzenti pri umeščanju prispevkov v posamezne kategorije popustljivejši, manj kritični in manj načelni, kot bi bilo prav. Spraševal sem se o uredniški in recenzentski politiki ter posledično o razvijanju znanstvene misli, ki je ne v *Glasniku SED* in ne kje drugje ne bi smelo prekriti s tujo literaturo – predvsem z vidnimi in prijetno zvanečimi tujimi imeni – pogosto preobloženo populistično pisanje avtorjev z znanstvenim nazivom. Zdelo se mi je, da bi bilo v znanstvenem tisku vredno okrepiti vlogo recenzentov, ki pisce lahko z opozorili in izraženimi pomisleki, ne nazadnje pa tudi z umeščanjem prispevkov v ustrezne rubrike obstoječe tipologije, vodijo po poti znanstvenega mišljenja. Menil sem, da se moramo bati »rumenila«, ki bi se (lahko) prelilo v znanstveni tisk – torej objav neznanstvenih prispevkov z etiketo znanstvenosti.

Med urednikovanjem smo se vsaj pri nekaterih številkah precej ukvarjali s tipologijo člankov in razporejanjem člankov v obstoječe rubrike, razmišljali pa smo tudi o novih rubrikah ali vsaj o njihovem preimenovanju. Menim, da pomembnejšega napredka nismo dosegli, moja načelnost pa je zbledela tudi

* Tatjana Vokić Vojković, univ. dipl. lit. komp. in prof. geog., Mlajtinci 11, 9226 Moravske Toplice; tatjana.vojkovic@gmail.com.

** Bojan Knific, dr. etn. in kult. antr., viš. kust., Tržiški muzej, Muzejska 11, 4290 Tržič; bojan.knific@guest.arnes.si.